

Kennemerhart magazine

Elke dag van Waarde
Muziek als motor

Levendige community
**Samen bouwen aan
een sterke wijk**

Topcare
**"Ik kruip in de huid
van bewoners"**

Gewoon samen

Genieten aan zee

DE ZON SCHIJNT. Een mooie dag voor een ritje naar het strand met de Kennemerhart-bus voor vier bewoners van De Blinkert. "Vroeger ging ik met mijn man elke dag wel even naar Zandvoort. Vaak haalden we dan een visje", vertelt Rita van der Molen. "Geweldig dat ik hier weer ben." Marian Booij knikt. "Dit is echte liefde, dat ze dit voor ons doen!" Ondertussen geniet Nella van Spanje van alles om haar heen. Het uitzicht, de meeuwen én een lekkere lunch. "Heerlijk, een haring eten in het zonnetje", verzucht Johan Coevert. Deze dag kan niet meer stuk!

Vlnr: Rita (voor), Marian, Johan en Nella

Vlnr: Trudy Dijk, Christiaan Merkuur, Joke Hoekstra, Suus Brink, Gerard Boerlage, Annemieke de Vries, Helma Meeuwissen en Gerrit Oostendorp (Carolien Koning niet op de foto)

Foto: Jurriaan Hoefsmit

Gewoon samen

“ Bij Kennemerhart zorgen we samen. Dat is de rode draad bij de warme en persoonlijke verhalen in dit magazine. Neem bijvoorbeeld het verhaal over de 82-jarige Eli Paap. Deze bewoner van Huis in de Duinen wordt omringd door een warm netwerk van familie, Kennemerhartmedewerkers en vrijwilligers. "We doen het echt samen", aldus welzijnsmedewerker Pauline. Dat is ook nodig, want de zorg verandert. Het aantal ouderen in Nederland groeit en de zorgvraag wordt groter en complexer. Wat blijft is dat Kennemerhart zorg biedt aan mensen die dit hard nodig hebben. Dit doen we samen met onze medewerkers en vrijwilligers, cliënten, hun naasten en andere zorgaanbieders en partners in de regio. Want een zorgzame samenleving is een verantwoordelijkheid van ons allemaal. Kwaliteit van leven staat daarbij voorop. We kijken altijd wat de cliënt belangrijk vindt, en wat iemand zelf nog kan, of weer kan leren. Want wij geloven in ieders (veer)kracht en in de steun van ieders netwerk en omgeving. Ook zorgtechnologie zet Kennemerhart steeds vaker in. Dit helpt om op een slimmere

manier zorg te leveren, waarbij de kwaliteit van zorg verbeterd en er meer tijd overblijft voor persoonlijke aandacht. Een ander mooi voorbeeld is de 70-jarige Fien Berkhout, die de ziekte van Parkinson heeft. Dankzij haar eigen wilskracht, netwerk en ondersteuning vanuit Kennemerhart kan zij nog prettig wonen in haar Haarlemse hofjeswoning. Is er hulp nodig? Dan zijn we er. Zo zijn we elke dag van waarde. Zoals verzorgende IG Jolanda op pagina 29 zegt: "Ik wil gewoon dat bewoners goed verzorgd worden, zoals ik ook voor mijn vader of moeder zou zorgen." Naast goede en liefdevolle zorg bieden we óók een fijne werkplek. Werkplezier staat voorop, met ruimte voor ontwikkeling, zeggenschap en flexibiliteit. Ook dat leest u in dit magazine, waar onze kernwaarden in terugkomen: **Samen zorgen, Aandacht geven, Mogelijkheden benutten, Eigen regie respecteren en Naasten betrekken.** Kortom: gewoon SAMEN! ”

Raad van Bestuur
Joke Hoekstra en Carolien Koning
en Managementteam

Kennemerhart is een ouderenzorgorganisatie in de regio Haarlem. Wij hebben woonzorglocaties, dag- en ontmoetingscentra, een behandelcentrum en bieden VPT en thuiszorg.

In dit nummer

Elke dag van Waarde
Muziktherapeut Jacinta zet mensen in hun kracht

9

Vrienden van de Eetclub
Borrelen, koken, kletsen én gezond en lekker eten

26

Topcare bij Overspaarne
De warme handen en expertise van Jolanda

28

En verder o.a.
Volledig Pakket Thuis 6
Slimme zorgtechnologie 8
Renovatie Janskliniek 18
Aandacht voor de geest 20
Netwerk in beeld 22

Op de cover
Mevrouw Van Duijn en haar schoondochter Elles (zie pagina 11)

Contact
communicatie@kennemerhart.nl
www.kennemerhart.nl

COLOFON Eindredactie: Marianne Ostendorf, Eva Lunshof, Iris Lucassen, Isolde Olde Kalter; Tekst: Annemarie van der Eem; Fotografie: José de Jong; Vormgeving: Laurenz van Gaalen; Drukwerk: Koopmans' Drukkerij

Fien Berkhout (links) bij haar hofjeswoning met ergotherapeut Steefie.

Hulp is altijd dichtbij

In een Haarlems hofje woont Fien Berkhout (70). Zij heeft de ziekte van Parkinson. "Vanuit Kennemerhart krijg ik veel steun en begeleiding."

Op een dag lukte het Fien Berkhout ineens niet om haar handtekening te zetten. En niet lang daarna kon ze zomaar geen stap meer doen. "Alsof mijn voeten aan de grond kleefden", blikt ze terug. "Als gediplomeerd ziekenverzorger wist ik stiekem wel wat ik mankeerde." Specialisten in het ziekenhuis

bevestigden haar vermoeden: de ziekte van Parkinson. "Dan staat je leven ineens op z'n kop", aldus mevrouw Berkhout. ("Zeg maar Fien.") "Maar gelukkig krijg ik vanuit Kennemerhart veel steun en begeleiding." Vandaag is ergotherapeut Steefie bij haar thuis. "Ik begeleid Fien al vijf jaar." "Wat leuk, een lustrum!", aldus Fien. "Dat moeten we vieren!"

Naar de Appie
"Ik help Fien met van alles", vervolgt Steefie. "Onder andere met haar dagstructuur, belasting en belastbaarheid. Voor mensen met parkinson is het belangrijk om goed je grenzen te bewaken. Dus

gaat Fien 's avonds met vriendinnen uit eten? Dan denk ik mee: hoe kun je de rest van de dag indelen?" "We zijn ook samen naar de Albert Heijn gegaan", vertelt Fien. Steefie knikt. "Fien woont in het drukke centrum. Samen oefenen we met een vaste route en routines, met zo min mogelijk prikkels. Want bij stress worden de tremoren erger." "Klopt, dan ga ik meer trillen", aldus Fien, die hierbij ook ondersteuning krijgt van fysiotherapeut Yoran. "Oversteken is voor mij lastig. Ik moet links en rechts kijken, met mijn rollator de stoep af, dan weer kijken. Daar heb ik veel op

geoefend met Yoran." En heeft Fien een hulpmiddel nodig, zoals een trippelstoel of een speciale bril? Ook dan denken Yoran en Steefie mee.

Gouden mensen
"We betrekken ook Fiens omgeving", aldus Steefie. "Bij parkinson is het heel belangrijk dat je op tijd je medicatie inneemt. Fien vergat dat soms, wanneer ze aan de telefoon zat. Daarom hebben we afgesproken met familie en vrienden: bel Fien niet als het tijd is voor haar medicatie. Daar houdt iedereen nu rekening mee." Zorgtechnologie zoals de Medido, een automatische medicijndispenser, zou ook kunnen helpen. Kennemerhart werkt hier al mee. "En soms weet ik ineens niet meer waar ik ben", vertelt Fien. "Dat had ik gisteren in de bus. Op zo'n moment denk ik: wat zeggen

Steefie en Yoran ook alweer? Ik ben toen ademhalingsoefeningen gaan doen, zoals ze me hebben geleerd. Toen wist ik het weer: o ja, ik zit in de bus naar Hoofddorp. Yoran en Steefie zijn altijd dicht bij me voor hulp. De één zit op mijn linkerschouder, de ander rechts." Dan, met een lach: "Het is trouwens wel dringen op mijn schouders, want ik heb veel hulpjes. Familie en vrienden doen veel voor me, zoals mijn zus. Zij coördineert alle medische dingen. Heel fijn!"

Veel kennis in huis
Het eigen netwerk is altijd de basis. Kennemerhart zorgt voor ondersteuning waar nodig, met ruime expertise op het gebied van parkinson. Zo zijn Steefie en Yoran lid van het Kennemerhart kernteam parkinson, samen met collega's die zijn aangesloten bij ParkinsonNet. "We zijn allemaal gespecialiseerd in het behandelen en begeleiden van mensen met parkinson", vertelt Steefie. "Wij begeleiden cliënten op de woonzorglocaties, maar ook in de thuissituatie. En ook collega's kunnen altijd bij ons aankloppen voor hulp en tips. Bijvoorbeeld als er een nieuwe cliënt is met parkinson. We dragen graag onze kennis over." Vanuit het kernteam parkinson heeft Fien ook ondersteuning gehad van een psycholoog, diëtist en logopedist. "Laatst kwam ik de logopedist weer tegen in de Janskliniek. Ze zei: 'Zo te horen heb je goed geoefend.' Ik was zo trots als een pauw!" Vanuit Kennemerhart krijgt Fien ook huishoudelijke hulp. "Maar ik help wel mee, hoor! Stoffen doe ik zelf", vertelt Fien. "Ik wil hier zo lang mogelijk blijven wonen. En ik wil zo lang mogelijk leuke dingen blijven doen." Dan, tegen Steefie: "Ik zag net op mijn smartphone dat er morgen een zonnetje is. Dan wil ik de trein naar Zandvoort pakken." "Goed idee, Fien", knikt Steefie. Dus dat wordt op naar Zandvoort, met twee gouden krachten op haar schouders. ●

Op tafel ligt een pakje met kaarten. Geen speelkaarten, maar kaartjes met een **positieve boodschap**. "Soms pak ik er eentje als ik in een dip zit", vertelt Fien Berkhout. "Zoals deze: 'Ik vertrouw op mijn gevoel.' Parkinson is een enorme rotziekte. Dan is het extra belangrijk om positief te blijven denken."

"Ik krijg **veel tips** van Steefie en Yoran, mijn ergotherapeut en fysiotherapeut. Die hang ik op in huis, zodat ik ze niet vergeet. Deze rode kaarten zijn heel belangrijk: na een activiteit moet ik rust nemen. Anders denk ik twee dagen later: oei, dat had ik niet moeten doen..."

"Hup, Fien, rechtop zitten. Je bent geen divi-divi-boom." Dat zegt Fien Berkhout regelmatig tegen zichzelf. "Tot mijn veertiende heb ik op Aruba gewoond", legt ze uit. "Daar zie je veel divi-divi-bomen, die krom groeien door de wind." Dus **rechtop en schouders naar achter**, zoals Yoran haar heeft geleerd.

Isabel (links) en Hanneke.

Alle zorg voor de deur

Steeds meer cliënten maken gebruik van het **Volledig Pakket Thuis**, zoals Hanneke. "Ik krijg hulp als iets me zelf niet meer lukt."

Het is donderdag, half één. Helpende plus Isabel is zoals elke week bij de 77-jarige Hanneke in haar zorgwoning naast het Reinaldahuis. "Ik geef twee uur individuele begeleiding", legt Isabel uit. "Dat is onderdeel van het Volledig Pakket Thuis van Hanneke." Het VPT geeft zelfstandig wonende ouderen de benodigde zorg en aandacht én alle faciliteiten voor de deur. Het is een persoonlijk pakket, afgestemd op wat de cliënt nodig heeft. Zoals de begeleiding die Isabel vanmiddag geeft. "Isabel heeft één van de belangrijkste banen die er zijn", vindt Hanneke. "Door ziekte kan ik heel veel dingen niet meer zelf doen. Daar helpt Isabel me bij, samen met haar collega's. Zij zorgen ervoor dat ik zelfstandig kan blijven wonen, met kwaliteit van leven."

"Waar kan ik u vandaag bij helpen?" vraagt Isabel. "Met de was graag. Mijn bovenarmen doen het niet goed. Ik kan de was zelf doen, maar niet in de droger stoppen." Hier ondersteunt Isabel bij. Daarna nemen ze samen de administratie door. "En ik heb dit plantje gekregen", zegt Hanneke. "Wil jij dat op het balkon zetten? En meteen het appelboompje water geven?" Na wat kleine klusjes is het tijd voor koffie. "Dan praten we altijd. Ik kan bij Isabel kwijt wat me dwarszit. Ze is echt een vertrouweling."

"Waardevolle momenten", vindt ook Isabel. "Het mooiste aan deze begeleiding vanuit het VPT: ik heb écht tijd voor de mensen. Wandelen, samen boodschappen doen, een cake bakken, een spelletje spelen: het kan allemaal. Ik ben zelfs een keer mee geweest naar het stembureau met een cliënt die graag wilde stemmen."

"Jullie geven me zoveel meer dan alleen zorg", vindt Hanneke. "Jullie helpen mij als ik vragen heb of als iets me zelf niet meer lukt." Het Volledig Pakket Thuis is afgestemd op wat Hanneke nodig heeft, naast de ondersteuning van haar mantelzorgers. "Ik krijg 's ochtends en 's avonds thuiszorg. En 's middags komt een zorgmedewerker een kwartiertje langs, als extra controlemoment." Een alarm, warme maaltijden aan huis, huishoudelijke ondersteuning: ook dat zit in haar pakket, net als de individuele begeleiding.

"Jullie geven me zoveel meer dan alleen zorg"

Daarnaast maakt Hanneke gebruik van de faciliteiten van het Reinaldahuis. "Ik ga elke week naar dagbestedingslocatie Reinaldahart en naar de gym." Ook is ze regelmatig te vinden bij de coffee corner in het atrium. "Heel gezellig. Soms ook samen met mijn kleindochter." Dan, met een lach: "Die vindt de kroketten daar zo lekker." ●

Zelfstandig wonende ouderen met een Wlz-indicatie voor langdurige zorg komen in aanmerking voor het Volledig Pakket Thuis. Kennemerhart biedt VPT rondom meerdere (woonzorg)locaties van Kennemerhart.

Wilt u weten of VPT zorg wordt aangeboden bij u thuis, neem dan contact op met de cliëntservice via 023 5 214 214 of kijk op www.kennemerhart.nl.

Verpleegkundige Kim is blij met de Vital Signs Monitor.

Snelle meting, zo gepiept!

Nieuwe zorgtechnologie maakt het werk makkelijker, zoals de Vital Signs Monitor. "Dat is fijn voor ons én de bewoners."

"Ik sta altijd open voor nieuwe dingen", vertelt Kim, verpleegkundige bij De Rijp in Bloemendaal. Zo ook voor de Vital Signs Monitor. Dit apparaat meet hartslag, temperatuur, saturatie en bloeddruk, in één meting. "Toen ik hoorde dat we daarmee gingen werken, dacht ik meteen: dat is mooi! Daar werken ze in het ziekenhuis ook mee." En dat is niet voor niets, heeft Kim inmiddels ervaren. "Want de Vital Signs Monitor is een top-apparaat dat ons werk makkelijker maakt."

Kim pakt het apparaat erbij, op haar afdeling liefkozend 'Willem' genoemd. "Eerst

"Ik heb alles bij de hand voor een snelle meting"

scan ik de QR-code van de bewoner. Daarna doe ik de meting. Kijk, alle meetinstrumenten zitten vast aan de monitor. Als ik op 'opslaan' druk, hoor ik twee piepjes. Dan weet ik: alles staat automatisch in het elektronisch cliëntendossier." Snel en foutloos, in één minuut. "Dat scheelt ons veel handelingen en administratie." Zo hebben medewerkers meer tijd en aandacht voor de bewoners.

Nu al klaar?

'Willem' draagt ook bij aan het werkplezier. "Voorheen deden we de metingen met losse instrumenten, die in een box zaten. Maar dan zat bijvoorbeeld de thermometer er niet in. Of van de bloeddrukmeter had je net een andere maatband nodig voor om de arm. Of ik had geen pen bij me om de uitslagen van de metingen op te schrijven. Dat zorgde voor frustratie, die ik nu niet meer heb. Want bij dit apparaat heb ik alles bij de hand voor een snelle meting. Daardoor kan ik prettiger werken."

Ook voor bewoners is het prettig, ziet Kim. "Als ik binnenkom, zeggen ze soms: 'Zo, dat is een luxe ding!' En na de meting hoor ik vaak: 'Is het nu al klaar?' De meting met de Vital Signs Monitor duurt veel korter. Daardoor is het minder belastend voor de bewoners, die het meten van de bloeddruk soms als pijnlijk ervaren." Hoe korter, hoe beter dus! "Wat ook mooi is: bij het apparaat zitten bloeddrukbanden in verschillende maten. Dus ik heb altijd een passende bij me."

Handige functies

Kim buigt zich weer over de monitor. "Kijk, er zitten nog allerlei handige functies op. Als ik een meting doe, kan ik bijvoorbeeld invullen of iemand staand, zittend of liggend is gemeten. Ook kan ik lengte en gewicht invullen, en of iemand zuurstof krijgt toegediend." Dat geeft meer waarde aan de uitslag van de meting.

Op alle Kennemerhartlocaties wordt de Vital Signs Monitor ingezet. "Bij De Rijp hebben wij er nu drie: Willem, Henk en Wally. Er komt een vierde aan, zodat we er op elke verdieping eentje hebben staan. Dat is fijn voor ons én de bewoners." ●

Elke dag van waarde

We dragen allemaal ons steentje bij om te zorgen voor een waardevolle dag. Op de volgende pagina's vertellen fysiotherapeut **Dennis**, mantelzorger **Elles** en muziektherapeut **Jacinta** hoe zij dat doen. "Via muziek wil ik mensen in hun kracht zetten."

Dennis in actie met meneer Van der Weiden.

Koffie, kletsen en een klusje

Boodschapjes, de was, mee naar het ziekenhuis. Elles van Duijn (59) doet het met liefde voor haar schoonmoeder. "Twee jaar geleden woonde ze nog zelfstandig in haar eigen woning in Zandvoort. Omdat ze veel zorg nodig had, ging mijn man Jan soms wel drie keer per dag langs. Maar toen overleed mijn man." Voor Elles was de zorg niet meer alleen op te brengen. Nu woont haar 93-jarige schoonmoeder Gerda van Duijn in A.G. Bodaan in Bentveld. "Sinds ze bij Kennemerhart woont, zijn veel zorgen en stress bij mij weggenomen. Natuurlijk, ik heb nog altijd een zorgrol. Maar ik kan nu weer meer schoondochter zijn, in plaats van alleen maar mantelzorgster. Ze geniet als ik er ben. Heel mooi dat ik dat voor haar kan doen – en ook voor mijn man." Bijna elk weekend haalt Elles haar schoonmoeder en eigen vader op. "Dan doen we bij mij thuis samen een drankje, vaak ook met de kleinkinderen." En regelmatig wipt Elles langs bij de Bodaan, naast haar

"Ik kan nu weer meer schoondochter zijn"

werk in een fysiotherapiepraktijk en haar vrijwilligerswerk bij de Hartenkamp. Even samen een kopje koffie, wat kletsen en een klusje hier en daar. Wanneer de dag van haar schoonmoeder van waarde is? "Ze wordt blij van alle leuke activiteiten die ze hier organiseren, ook dankzij de vrijwilligers. Laatst zijn ze nog naar Artis geweest. Maar ze wordt vooral gelukkig van aandacht van de mensen om haar heen. Van medewerkers, vrijwilligers en medebewoners. Mijn schoonmoeder heeft afasie, waardoor ze moeilijk praat. Ze is soms bang dat mensen haar niet begrijpen. Geweldig als iemand de tijd voor haar neemt en haar dan begrijpt. Dat betekent zoveel voor haar." Ook Elles voelt zich als schoondochter gezien. "Ik heb goed contact met de zorgprofessionals, medewerkers van het restaurant, met de kapster. Ook met de maatschappelijk werker heb ik fijne gesprekken gehad. Heel lief dat ze ook wilde weten hoe het met mij ging." ●

Plezier in bewegen

De Molenburg in Schalkwijk is al twaalf jaar de werkplek van fysiotherapeut Dennis. "Ik werk hier met veel plezier, in een huiselijke sfeer. Als fysiotherapeut heb ik een grote impact op het dagelijks leven van de bewoners, die naar mij worden doorverwezen door de zorg of de arts. Vaak kijken ze al uit naar de therapie en het persoonlijke contact. Ze moeten niet naar de fysio, ze mogen." Naast fysiotherapeut is Dennis ook onderzoeker. "Ik doe een promotietraject bij de Universiteit Leiden. Mijn onderzoek richt zich op fysiotherapie bij verpleeghuisbewoners met dementie. Op dit moment is er nog geen richtlijn hoe je deze doelgroep het best behandelingen kunt aanbieden. Daar wil ik graag aan bijdragen, voor toekomstige bewoners. Fijn dat ik hier van Kennemerhart ook de ruimte voor krijg."

Voor zijn onderzoek interviewde Dennis twee jaar geleden tal van mantelzorgers. "Ik vroeg wat zij van de fysiotherapeut

"Na afloop vragen bewoners: wanneer mag ik weer?"

verwachten. Zij gaven unaniem aan: ik wil dat mijn naaste wordt behandeld met aandacht, en met oog voor de kwaliteit van leven. Geen van de mantelzorgers had het over meer spierkracht, of dat iemand snel moet leren lopen. Dat was voor mij een eyeopener. Ik heb toen meteen mijn werkwijze aangepast. Zo ben ik gestart met groepstherapie voor mensen met dementie. Daarbij is vooral aandacht voor plezier in bewegen. Voorheen wilde een bewoner tijdens één-op-één therapie soms al na vijf minuten weg. Nu zie ik bewoners met een grote glimlach op hun gezicht oefeningen doen. En na afloop vragen ze: 'Wanneer mag ik weer?' Dat maakt mijn werk enorm leuk. Bewegen doe je niet alleen om sterker te worden, of om je balans te verbeteren. Het draagt ook bij aan de kwaliteit van leven. Bewoners worden vrolijker, blijven zelfstandiger, hebben meer energie. Hoe fijn is het om na het wassen en aankleden nog energie te hebben voor een bezoek van je kleinkind?" ●

Elles wipt regelmatig langs bij haar schoonmoeder Gerda.

Jacinta geeft muziektherapie aan meneer De Wit.

Muziek als motor

“Kom je voor mij?” Dat vragen bewoners vaak hoopvol, wanneer Jacinta met haar gitaar op de afdeling verschijnt. “Als muziektherapeut ondersteun ik cliënten bij de Janskliniek en Overspaarne. Dat doe ik op verwijzing van de arts of psycholoog. Muziektherapie kan bijvoorbeeld helpen bij het verminderen van onrust. Of bij het stimuleren van de spraak. Daarbij werk ik nauw samen met mijn collega’s, zoals de logopedist. Heeft een cliënt moeite met spreken? Dan volgen we samen een methode die verloopt van zingen en ritmisch spreken naar weer ‘gewoon’ praten.”

Ook bij fysio- of ergotherapie kan muziek helpen, vertelt Jacinta. “Soms is het voor cliënten lastig om motivatie te vinden. Muziek kan dan de motor zijn om in actie te komen. Dat is het mooie: het bereikt alle delen in ons brein. Ook het deel van het brein dat je in beweging zet.”

Voor muziektherapie hoef je niet muzikaal te zijn. “Totaal niet!”, zegt Jacinta. Wat

“Muziek verbindt, troost, raakt en ondersteunt”

zij het mooiste vindt aan haar vak? “Dat je via muziek contact kunt maken, zonder woorden. Dat maakt het heel waardevol. Bijvoorbeeld ook bij cliënten met een vorm van dementie of niet-aangeboren hersenletsel.”

Samen met de geestelijk verzorger leidt Jacinta ook tweewekelijks de groep ‘Van Muziek naar Verhaal’. “Daar kunnen bewoners hun gedachten en gevoelens delen. Dat levert waardevolle momenten op. Want muziek verbindt, troost, raakt en ondersteunt.”

Jacinta’s doel? “Of je nu in een rolstoel zit of kunt lopen, of je spreekt of niet: via de muziek wil ik mensen in hun kracht zetten.” Om haar werk nog beter te kunnen doen volgt Jacinta de Master Vaktherapie. “Dat zorgt voor nog meer verdieping in mijn vak. Die kennis wil ik graag inzetten binnen Kennemerhart.” ●

Korte lijnen in de wijk

Kennemerhart werkt in de wijk nauw samen met **betrokken partners**, onder wie huisartsen. “We moeten mensen leren wat ouder worden betekent.”

“Tot 2040 groeit het aantal 65-plussers in onze regio met 33%. Het aantal 85-plussers groeit zelfs met 79%.” Dat meldt Nout Waller, directeur van regio-organisatie Huisartsen Zuid Kennemerland e.o (HZK). “Met HZK ondersteunen we zo’n 130 huisartspraktijken in het gebied tussen Bennebroek en Uitgeest. Namens de huisartsen zijn we onder meer gesprekspartner van zorgorganisaties zoals Kennemerhart.” De grote vergrijzing ziet Waller als een gezamenlijke uitdaging. “De zorgvraag neemt enorm toe, terwijl het aantal zorgprofessionals afneemt. Dat maakt het nog belangrijker dat we samenwerken.”

Acute situaties voorkomen

Samenwerken gebeurt al volop. Onder andere via Wijkgerichte Zorg, een samenwerkingsverband op het gebied van zorg en welzijn. “Als zorgverleners zijn we er samen voor kwetsbare ouderen, met korte lijnen in de wijk.” Een voorbeeld? “Een 84-jarige thuiszorgcliënt is wat duizelig. De wijkverpleegkundige denkt: dit gaat bijna mis, moet de medicatie wellicht worden aangepast? In zo’n geval neemt de wijkverpleegkundige contact op met de praktijkondersteuner van de huisarts. Zo kun je samen voorkomen dat er om elf uur ’s avonds een acute situatie ontstaat.”

Ook bij de technische thuiszorg zijn de lijnen kort, meldt Nout Waller. “Door verpleegtechnische handelingen thuis uit te voeren,

kunnen patiënten soms eerder het ziekenhuis weer verlaten. Denk aan het toedienen van zuurstof, katheters aanbrengen of medicatie verstrekken via een infuus. Bijvoorbeeld bij patiënten met kanker.” Voor die zorg zet Kennemerhart specialistisch verpleegkundigen in. “De huisarts zorgt daarbij voor de medische ondersteuning.”

“Handig als de thuiszorg niet langs hoeft te komen”

In gesprek gaan In de wijk wil Nout Waller niet alleen zorg bieden. “Het is ook belangrijk dat we met inwoners het gesprek aangaan. Dat we mensen leren wat ouder worden betekent.

Ja, we kunnen op medisch gebied veel doen. Maar niet alles is met een pilletje of een operatie op te lossen. Ouder worden, dat is leren accepteren dat je niet alles meer kunt. En dat is ook: je netwerk om hulp vragen. Of op tijd nadenken: moet ik misschien verhuizen of aanpassingen doen in mijn huis? Wat kan ik zelf, eventueel met hulpmiddelen en zorgtechnologie? Ook dat is volgens Waller een belangrijke vraag. “De thuiszorg kan twee keer per dag langskomen om steunkousen aan en uit te trekken. Maar dit kunnen veel mensen ook zelf doen met een handig hulpmiddel, dat vergoed wordt door de verzekeraar. Dit hulpmiddel hebben we vanuit HZK cadeau gedaan aan alle huisartspraktijken. Zo kunnen wij in de praktijk laten zien aan een patiënt die voor het eerst steunkousen krijgt voorgeschreven: kijk, dit kunt u ook zelf. Hoe handig is het als de thuiszorg dan niet langs hoeft te komen?” Meer ontlasting van de zorg en meer zelfredzaamheid voor de patiënt: dat is win-win! ●

HZK-directeur Nout Waller

Creatief met stoffen en stenen

Etaleuse, fotomodel, winkeleigenaar, kunstenaar.

Oppeppers-deelnemer Hennie Beenders (87) was het allemaal. En trouwens, kunstenaar is ze nog altijd!

Elke maandag bezoekt Hennie Beenders Pleinart, de Heemstedse dagbestedingslocatie van Kennemerhart Oppeppers Dichtbij. Maar vandaag gaan we bij haar thuis op bezoek. In de gezellige woonkamer vertelt mevrouw Beenders honderduit over haar creatieve en ondernemende leven. "Ik ben opgegroeid in Haarlem in een gezin met tien kinderen. Ik wilde altijd al wat met mijn handen doen, dingen maken. Dat zagen mijn ouders ook. Voor mijn jongste zusje bijvoorbeeld naaide ik vaak smock-jurkjes. Daarom mocht ik na de lagere school naar de modevakschool." Op haar vijftiende werd het tijd voor haar eerste baan. "Samen met mijn moeder ging ik naar Vogelzang in de Grote Houtstraat om te solliciteren. Dat was toen de mooiste en duurste kledingzaak van Haarlem. Een chique boel, hoor!" De jonge Hennie werd aangenomen. "Eerst werkte ik op de hoedenafdeling. Daar moest ik vooral hoeden afborstelen. Niet het leukste werk, maar je moet ergens beginnen. Later vroegen ze of ik wilde etaleren." Na een paar jaar ging ze aan de slag bij Voss, een bekende modezaak in de Amsterdamse

Kalverstraat. "In die tijd liep ik ook modeshows en werkte ik als model mee aan fotoshoots. Bijvoorbeeld voor reclame voor Voss in de krant." Maar haar voornaamste werk bij de modezaak was etaleren. "Dit heb ik vier jaar gedaan en toen dacht ik: dat kan ik zelf ook. Ik ben in 1957 weggegaan en als etaleuse voor mezelf begonnen. Ik etaleerde voor mooie kleding- en witgoedzaken, maar ook op kledingbeurzen." Het leukste aan etaleren? "Dat je met je handen iets moois kunt creëren."

Huis vol stof

Ondertussen was mevrouw Beenders getrouwd en kreeg ze twee zonen en twee dochters. "Toen de kinderen op school zaten, ben ik een eigen winkel begonnen. Achttien jaar heb ik Elle Modestoffen in Hillegom gehad. Dat liep erg goed. Ook stond ik elke dinsdag op de Hillegomse markt met twee grote kramen. Daarnaast heb ik drie jaar een winkel gehad aan de Rijkstraatweg in Haarlem." De inkoop deed ze altijd zelf. "Op een dag zei iemand: 'Je moet stoffen gaan inkopen bij grote leveranciers.' Ik ben toen naar een leverancier in Limburg gegaan. Een aardige man, die prachtige stoffen had uit Frankrijk, Zwitserland,

Italië. Zo mooi! Twee keer ben ik naar Limburg gereden om stoffen te halen. Alleen kon ik in de auto niet zoveel meenemen. Toen kwam er op een warme zomerdag een keer een grote vrachtwagen voorrijden voor mijn huis. De chauffeur zei: 'Ik kom stoffen brengen.' Hij had wel 150 rollen van anderhalve meter breed bij zich. Mijn huis lag stampensvol, tot het plafond aan toe, maar toch was ik blij." Als mevrouw Beenders eraan terugdenkt, beginnen haar ogen weer te glimmen.

De jonge Hennie werkte als fotomodel en liep modeshows.

Haar beelden zijn verkocht in binnen- en buitenland.

Beeldhouwen

Naast zijdezachte stoffen is mevrouw Beenders ook gek op steen. "Mijn schoonzusje vroeg me een keer mee naar een cursus beeldhouwen. Dat vond ik meteen leuk om te doen. Ik heb daarna zelf stenen en gereedschap gekocht. In mijn schuur in de tuin ben ik aan de slag gegaan." Door de jaren heen heeft mevrouw Beenders honderden beelden gemaakt. "Die heb ik verkocht op kunstmarkten, exposities en in galeries. Niet alleen in Nederland, maar ook in Duitsland, Engeland

"Geweldig om van een grof stuk steen een mooi beeld te maken"

en België." Beeldhouwen doet ze nog altijd. "Elke vrijdag ga ik naar een steencursus. Daar geniet ik nog steeds van. Je begint met een grof stuk steen. Geweldig om daar dan een mooi beeld van te maken, met zachte ronde vormen. Van tevoren weet ik nooit wat ik ga maken. Pas als ik bezig ben, zie ik wat het wordt."

Grootste trots

Met plezier en trots kijkt Hennie Beenders terug op haar creatieve en ondernemende leven. "Maar mijn allergrootste trots? Dat zijn mijn vier kinderen en tien kleinkinderen. Zij zijn het belangrijkste in mijn leven. Ja, ik ben een gelukkige moeder en oma. Mijn kinde-

Mevrouw Beenders op de allerlaatste dag in haar winkel in Hillegom.

ren en kleinkinderen komen vaak langs en ze doen veel voor mij. Ze helpen met de boodschappen, houden afspraken bij. En toen een tijdje geleden mijn poes was overleden, zeiden mijn dochters: 'Leuk als je er af en toe een dagje uit bent.' Zij hebben geregeld dat ik elke maandag naar Pleinart ga." Ze lacht even. "Heel eerlijk? Eerst wilde ik niet. Maar ik kwam al snel naast een heel aardige vrouw te zitten. We zijn vriendinnen geworden. Het is leuk om hier allerlei

mensen te leren kennen. We praten en lunchen gezellig met elkaar. En we doen van alles: een film kijken, wandelen of een uitje naar de voormalige Koepelgevangenis in Haarlem. En laatst zei ik: 'Is het misschien leuk om klei te kopen en samen te kleien?' Dat hebben we toen met z'n allen gedaan." Bij Pleinart deelt ze ook weleens haar verhalen over zijdezachte stoffen en stenen die ze omtovert tot de mooiste beelden. Verhalen om te koesteren! ●

SAMEN BOUWEN AAN EEN STERKE WIJK

Een gastvrije ontmoetingsplek

Een zorgzame wijk, waar iedereen prettig woont en waar mensen elkaar helpen. Daar wil Kennemerhart aan bijdragen.

Mevrouw Kuijer (rechts) ontmoet in Schoterhof hosts Karlijn en Leone van WijdeWijk.

Bij Kennemerhart zoeken we graag de samenwerking. Bijvoorbeeld rondom woonzorglocatie Schoterhof. Daar slaan we met Woonzorg Nederland en WijdeWijk de handen ineen. Het doel? Een zorgzame wijk, waar iedereen prettig woont en leeft. Een wijk

“Hoe mooi is het als zorgen voor elkaar vanzelfsprekend is”

waar mensen elkaar helpen, ondersteunen en voor elkaar zorgen. Met Schoterhof als gastvrije ontmoetingsplek voor de bewoners en hun naasten, medewerkers, vrijwilligers, bewoners van het naastgelegen appartementencomplex Buitenhof én bewoners uit de wijk. Zij ontmoeten elkaar voor koffie, thee, een praatje, een spelletje, een activiteit of wat dan ook. Daarnaast is er de intentie om initiatieven van bewoners en omwonenden mogelijk te maken. De speciale app WijdeWijk helpt hierbij om elkaar te vinden.

Levendige community

Sandra Boumans is coördinator welzijn van Schoterhof. Ze vindt het mooi hoe dit project kan zorgen voor verbinding, vanuit raakvlakken en gemeenschappelijke interesses. “Via de app kunnen

mensen ook initiatieven samen opstarten. Dat past helemaal in deze tijd. We kijken vanuit Schoterhof natuurlijk goed naar wat dit communityproject voor bewoners kan betekenen en hoe dit bijdraagt aan hun levensplezier. Ook voor naasten, verwanten en vrijwilligers zien we veel mogelijkheden.”

Dat ziet ook Anne van Grinsven, programmamanager Zorgzame Buurten bij Woonzorg Nederland. “We hebben eerdere gesprekken gevoerd met bewoners en omwonenden. Daarin gaven ze aan het heel belangrijk te vinden om mensen in de omgeving te kennen. Voor een praatje of een activiteit, maar ook om elkaar te ondersteunen als dat nodig is. Zowel de app als de host die wekelijks in Schoterhof aanwezig is met koffie draagt bij aan het bouwen en onderhouden van een levendige gemeenschap. Zo ontdekken we samen wat helpt in langer prettig zelfstandig wonen.”

Langer zelfredzaam

In de regio gebeurt meer moois rondom het versterken van de gemeenschap, vertelt Suus Brink, directeur Zorg en Wonen Kennemerhart. “Zo doen Hogeschool InHolland en woonzorglocatie Reinalda samen actiegericht onderzoek. Hoe bouw je met succes een sterke gemeenschap? Een hechte community vergroot de mogelijkheden voor ouderen om zo lang mogelijk zelfredzaam te blijven, mét ondersteuning van de eigen omgeving. Hoe mooi zou het zijn als voor iedereen, jong én oud, het zorgen voor elkaar vanzelfsprekend is!” ●

“Meneer Gerritsen en ik zwaaien altijd even naar elkaar”, aldus Ineke, zorgassistent bij Huis in de Duinen.

HOE MAAK JIJ HET VERSCHIL?

Elke dag van Waarde

Kennemerhart wil elke dag van waarde zijn voor alle betrokkenen. Even zwaaien, dat kan al veel betekenen.

“We willen dat medewerkers, vrijwilligers, cliënten en naasten een waardevolle dag beleven. Elke dag weer”, vertelt Lara Hakemulder. Zij is één van de projectmanagers van het programma Elke dag van Waarde. “Dit programma heeft drie belangrijke thema’s. Met een fijn team zijn we daar druk mee bezig binnen de organisatie.”

Mensgericht werken

Het eerste thema is: mensgericht werken. “Onze collega’s willen liefdevolle zorg vanuit het hart leveren. Maar dat is soms lastig, in de dagelijkse drukte. Daarom willen we de medewerkers extra ondersteunen. Zo organiseren we bijvoorbeeld inspiratiesessies. Hier ontdekken collega’s: hoe kan ik met een mensgerichte aanpak het verschil maken? Even zwaaien naar een bewoner, een hand op een schouder. Dat zijn kleine acties die van grote waarde zijn.”

Continu verbeteren

Ook dit is een belangrijk thema,

vertelt Lara. “Als medewerker loop je op de werkvloer weleens tegen uitdagingen aan. Dat kan iets groots zijn, maar ook iets kleins. Bijvoorbeeld dat de washandjes steeds nét op zijn als jij die nodig hebt. Wij bieden collega’s handvatten om zelf tot een oplossing te komen. Daarbij kijken we ook steeds of dit van waarde is voor de cliënt.” Medewerkers krijgen ook meer zeggenschap, met ruimte voor eigen inbreng. “Zo kwam een collega van Schoterhof met een prachtig idee: een palliatieve zorgbox. Daarin zitten verpleegkundige materialen die je nodig hebt om een bewoner in de laatste levensfase te verzorgen.”

Samen het verschil maken

“Tot slot: we doen het samen. Met medewerkers, vrijwilligers, cliënten en naasten”, aldus Lara. “Met elkaar kunnen we het verschil maken, zodat elke dag van waarde is. Voor ons allemaal. Niet alleen vandaag, maar ook morgen.” ●

De PAR geeft een stem aan behandelaren

Behandelaren binnen Kennemerhart hebben veel kennis en ervaring. “Al die expertise kunnen we nóg beter inzetten binnen de organisatie”, vertelt psycholoog en PAR-voorzitter Myrthe Otten. “Mede daarom zijn we gestart met de PAR.” De PAR staat voor Professionele AdviesRaad. “Wij geven een stem aan de behandelaren. Van fysiotherapeut tot diëtist en arts”, vertelt Myrthe. Het uiteindelijke doel van de PAR? “Dat is om passende zorg en ondersteuning te bieden aan onze cliënten. Daarvoor denken we graag mee binnen de organisatie. Stel: een locatie gaat verbouwen. Dan kunnen wij vanuit ons vakgebied advies geven. Bijvoorbeeld: hoe kun je een ruimte goed indelen voor mensen met een rolstoel? Of voor bewoners die minder goed tegen prikkels kunnen?” Onlangs heeft de PAR de Raad van Bestuur geadviseerd op het gebied van geriatrische revalidatie. “Bij nieuwe ontwikkelingen denken we graag vanaf de start mee. Want dat zit erin bij behandelaren: altijd kijken hoe we dingen nog beter kunnen doen.”

Steun van de MantelCentrale

Eén op de vier werkende mensen in ons land is mantelzorg voor een naaste. Ook zorgmedewerkers zorgen, naast hun werk, regelmatig voor een hulpbehoevende vader, zieke moeder of kind dat extra ondersteuning nodig heeft. Dat kan een goede balans tussen werk en privé behoorlijk in de weg staan. Daarom werkt Kennemerhart samen met de MantelCentrale. De zorgconsulenten van dit platform ondersteunen overbelaste zorgmedewerkers met hulp bij praktische zaken rondom mantelzorg.

www.mantelcentrale.nl

De renovatie van de Janskliniek is in volle gang. De verwachte oplevering is medio 2025. "Moet je kijken hoe mooi het wordt!", zegt buurtbewoner Ruud, die samen met andere betrokkenen een kijkje neemt op de bouw. "Ik ben supertrots op wat we met z'n allen op deze locatie neerzetten", aldus directeur Helma Meeuwissen.

RENOVATIE JANSKLINIEK

Klaar voor de toekomst

Renoveren is teamwork! Dat zien we bij de Janskliniek. Medewerkers, vrijwilligers, bewoners en buurtbewoners: ze doen het samen! **Waar kijken zij vooral naar uit?**

Helma Meeuwissen, directeur langdurige zorg en wonen: "Dat de Janskliniek nog meer een plek wordt voor alle Haarlemmers. Of je hier nu woont, werkt, revalideert of een kop koffie komt drinken. We leveren al eeuwen zorg op deze historische plek in de binnenstad. En na de renovatie zijn we klaar voor de toekomst, als expertisecentrum op het gebied van niet-aangeboren hersenletsel, revalidatie en kort verblijf."

Monique de la Penha, bewoner: "Dat ik straks een mooi, nieuw appartement krijg, mét eigen badkamer."

René Henskes, facilitair teamleider: "Dat het restaurant straks weer open is, met een uitgebreid assortiment en een functie voor de buurt. Ook verzorgen we maaltijden voor bewoners van de Janshof met een Volledig Pakket Thuis."

Hilbert Hamans en Harry de Boer, cliëntenraad Janskliniek: "Dat de

mensen hier echt een huis vinden, geen tehuis. We hebben als cliëntenraad daarover meegedacht. Bijvoorbeeld dat de kamerdeuren elektrisch opengaan. Dat is prettig voor bewoners in een rolstoel."

Wouter Pas, teambegeleider NAH-afdeling: "Dat we straks een verzorgd huis hebben, dat er trendy uitziet. En voor onze bewoners is het fijn als de rust en regelmaat weer terug is."

Leo Wolters, projectleider bouw: "Dat we een deelrenovatie uitvoeren waardoor we een bestaand deels monumentaal pand in de binnenstad, zo duurzaam mogelijk kunnen hergebruiken."

Albert Blommaert en Ruud Zijlstra, buurtbewoners: "Dat we weer elke dag in het restaurant kunnen eten. We wonen allebei alleen. Dan is het leuk om in de Janskliniek onder de mensen te zijn."

Maja Brant, transitie manager: "Dat de Janskliniek een modern

gebouw is, voorzien van de nieuwste zorgtechnologieën en een gloednieuw behandelcentrum, ook voor mensen van buitenaf." **Miranda Beekman, teamleider zorg:** "Dat we straks een fris en ruimtelijk pand hebben, waar medewerkers op een fijne en efficiënte manier hun werk kunnen doen. Met een gezellige plek waar bewoners, vrijwilligers en naasten elkaar kunnen treffen voor een praatje of een spelletje."

Dominique Plomp, teamleider revalidatie-afdeling: "Dat we straks één grote revalidatie-afdeling hebben, waar we alle expertise bundelen. Daar willen we mensen een goede plek bieden om zelfstandig te oefenen en revalideren, in samenwerking met de medewerkers."

Frederique Koelman, vrijwilliger: "Dat we de ruimte hebben voor leuke activiteiten. Ik kan niet wachten!" ●

VAN TUINSTOEL TOT THEMA-AVOND

Clëntenraad in actie

Op de woonzorglocaties zetten lokale cliëntenraden zich in voor de bewoners. "We luisteren goed naar elkaar."

De vader van Yolande van Anandel woont in Huis in de Duinen in Zandvoort. "Ik wil graag iets betekenen voor hem én de andere bewoners. Daarom ben ik lid geworden van de cliëntenraad", vertelt Yolande. "We hebben stiekem al best veel voor elkaar gekregen. En het gaat vaak om de kleine dingen die het leefbaar en plezierig maken voor bewoners." Een mooi voorbeeld? "Vanuit de zorg hoorden we dat er te weinig tuinmeubilair was. Daar zijn we achteraan gegaan. Nu kunnen bewoners als het mooi weer is buiten eten. Heerlijk toch?"

Positieve sfeer

De onderwerpen waar de cliëntenraad zich voor inzet zijn heel divers, zoals de presentatie van het eten. "Als we iets aangeven, wordt er ook echt iets mee gedaan", aldus Yolande. "Er heerst een positieve sfeer tussen de cliëntenraad en de medewerkers. We praten én luisteren goed naar elkaar."

Ook in De Rijk in Bloemendaal is de sfeer goed. Dat vertelt Sander Blauwieken, die zich vanuit zijn vrijwilligersrol aanmeldde voor de cliëntenraad. Waar hij vooral trots op is? "Op de familiebijeenkomsten die we organiseren. Hier gaan we samen met bewoners en hun naasten in gesprek over diverse thema's. Ook teamleiders betrekken we hierbij."

Meer contact

"De bijeenkomsten geven ons een goed inzicht in zaken waar bewoners en naasten tegenaan lopen", vervolgt Sander. "Dat kunnen wij dan weer opnemen met teamleiders of de directie." Ook zorgen de bijeenkomsten voor goed contact met familie. "Dat is heel belangrijk, want we moeten het samen doen." Ook de cliëntenraad van Huis in de Duinen start met thema-avonden voor familie, vertelt Yolande. "Want we zijn er voor bewoners, maar ook voor hun naasten." ●

🌐 www.kennemerhart.nl/cliëntenraad

Yolande en haar vader Hans genieten samen van het zonnetje bij Huis in de Duinen.

VVAR zet zich in voor werkgeluk, en meer!

"Als je je gehoord voelt, draagt dat bij aan je werkgeluk. Dan sta je met meer plezier op de werkvloer", vertelt Laura Mol. Zij is vicevoorzitter van de VVAR (Verpleegkundige en Verzorgende AdviesRaad). "Met de VVAR komen we op voor de belangen van de verpleegkundigen en verzorgenden", vult voorzitter Melanie de Zwarte aan. "Daarvoor hebben we veel contact met de Raad van Bestuur. Die neemt ons mee in allerlei ontwikkelingen en plannen."

"Als VVAR denken we mee: wat is er nodig om goede zorg te kunnen blijven bieden?", aldus Laura. "Wat is daarbij de positie van verpleegkundigen en verzorgenden? En wat willen zij zelf?" Om daar achter te komen, heeft de VVAR veel contact met collega's. Laura: "Elke twee weken bezoeken we een Kennemerhartlocatie. Daarnaast organiseren we netwerkbijeenkomsten en een jaarlijks symposium. Collega's kunnen ons ook altijd mailen." Melanie: "Zo horen we veel nuttige dingen. En daar dóén we ook echt wat mee."

Een ander doel van de VVAR: verpleegkundigen en verzorgenden in hun kracht zetten. "In het kader van het project Zeggenschap hebben we een training verpleegkundig leiderschap georganiseerd", vertelt Laura. Melanie: "Collega's geven aan dat ze nu beter weten wanneer ze in gesprek moeten gaan, en hoe ze dat kunnen doen. Dat is zo belangrijk! Door je te uiten gaat de kwaliteit van zorg omhoog. En dat is uiteindelijk wat je als zorgprofessional wil bieden, waar je blij van wordt." Tot slot een oproep van de VVAR: "Loop je ergens tegenaan op de werkvloer? Laat het ons weten! Als iets niet goed gaat, of juist wél. Of als je een goed idee hebt. Samen kunnen we het verschil maken!"

✉ vvar@kennemerhart.nl

Aandacht en een goed gesprek

Het lichaam heeft aandacht en zorg, maar dat geldt ook voor de geest. Bij De Rijp speelt **geestelijk verzorger Jan Willem** daarbij een grote rol. We keken een ochtend mee.

"Als je een been breekt, dan krijgt dat been aandacht van de dokter. Daarnaast is het belangrijk dat er aandacht is voor wat er in iemand omgaat. Daarom werkt op alle woonzorglocaties van Kennemerhart een geestelijk verzorger", vertelt Jan Willem. "Als geestelijk verzorger loop ik een stukje mee in het leven van bewoners. Ik maak ruimte voor wat iemand voelt en denkt. Van vreugde en dankbaarheid tot gemis en verdriet." Vanmorgen loopt hij een stukje mee met Jeanette Warmenhoven. **(foto 1)** "Ik ben 94 en heb nog maar weinig bezoek. Het is prettig om met Jan Willem te praten."

Jan Willem: "Wat ik mooi vind aan u, is uw sterke eigen wil. U gaat altijd door en helpt de mensen om u heen." Mevrouw Warmenhoven knikt. "Dat geeft mijn leven zin. Ik ben dan wel oud, maar ik kan genieten van een boom in bloei, een roodborstje voor mijn raam en fijn contact met anderen."

Naakt nummer drie

Dan stapt Jan Willem een kamer in vol boeken, kranten en kunst. "Goedemorgen, heeft u goed geslapen?", vraagt hij aan de

92-jarige bewoner. "Niet al te slecht", is het antwoord. Jan Willem knielt naast het bed voor een klein gesprekje. Al snel gaat het over een print aan de muur. "Dat is Matisse, toch?", vraagt Jan Willem. Meneer knikt. "Ja, dat werk heet *Naakt nummer drie*." Regelmatig komt Jan Willem langs voor een individueel gesprek. "U kwam altijd bij de kerkdiensten.

"Ik help mensen zoeken naar houvast"

Dat lukt niet meer, omdat u veel in bed ligt. Daarom kom ik wat vaker bij u langs om te vragen hoe het gaat."

"Fijn dat je aandacht voor me hebt", zegt meneer tegen Jan Willem, die zelf ook geniet van de gesprekken. "De ene keer hebben we het over hoop, en wat dat voor u betekent. En de andere keer over een artikel in de *Financial Times*, of over *Naakt nummer drie*. Daar leer ik weer van."

Steun voor collega's

Dan is het tijd voor een moreel

beraad, met Jan Willem als gespreksleider. **(foto 2)** "Tijdens zo'n beraad bespreken we met collega's een ethisch dilemma. Stel: een bewoner met een vorm van dementie heeft hulp nodig bij het wassen en douchen. Maar daarbij duwt diegene steeds de medewerker weg. Aan de ene kant wil je het respecteren als een bewoner zegt: 'Kom niet aan me.' Maar aan de andere kant wil je niet dat iemand vervuult en daardoor mogelijk wonden krijgt. Wat is dan goed om te doen? Daar hebben we het over."

Ook op andere manieren ondersteunt Jan Willem zijn collega's. "In de zorg maak je mooie dingen mee, maar ook moeilijke. Daar kan ik collega's in begeleiden door een luisterend oor te bieden." Op Overspaarne, waar Jan Willem ook werkt, dacht hij mee over de vraag: wat is goede zorg? "Alles wat we doen, doen we vanuit waarden die we belangrijk vinden. Denk aan aandacht voor elkaar, het samen doen. Dat zijn waarden die ook belangrijk zijn in de katholieke, protestantse en humanistische levensbeschouwingen. Uit die stromingen zijn we als organisatie ontstaan."

Afscheid

Even later voert Jan Willem een vertrouwelijk gesprek met een bewoner in de laatste levensfase. **(foto 3)** "Ook dat is een belangrijk onderdeel van mijn werk. In deze laatste fase help ik mensen zoeken naar houvast. Laatst nam een bewoner afscheid van haar kleinkinderen. De familie had gevraagd of ik daarbij wilde zijn. Zo kon ik de bewoner én haar naasten helpen ermee om te gaan."

Japanse boompjes

"Kijk eens!", zegt Ineke Wijn, als Jan Willem haar kamer binnenkomt. **(foto 4)** "Er is een nieuwe luxe uitgave van Douwe Dabbert." Trots laat ze het stripboek zien, getekend door haar inmiddels overleden man. "Samen met Piet heb ik een leuk en veelbewogen leven achter de rug. We woonden in een fijn huis, waar ik na een val plotseling weg moest. Ik mis ons huis, met onze mooie meubels en de Japanse boompjes in de tuin."

"We hebben het vaak over uw gevoelens van gemis, maar ook over de fijne herinneringen", zegt Jan Willem. "Vaak vertelt u waar u dankbaar voor bent. Het is be-

langrijk dat hier aandacht voor is. Daar ben ik voor." Mevrouw Wijn geeft een klopje op zijn knie. "Ik heb veel aan onze gesprekken." "Fijn", knikt Jan Willem. "Een andere bewoner zei laatst na ons gesprek: 'Eén zo'n contact maakt mijn dag al goed.' Mooi als ik daarvoor kan zorgen." ●

**“Samen maken
we er het
mooiste van”**

Vlnr: medewerker welzijn Pauline,
dochter Nelly, meneer Paap, vrijwilliger
Corrie en zorgassistent Maraba.

Zorgen doen we samen. Dat ervaart Eli Paap elke dag. De 82-jarige bewoner van Huis in de Duinen wordt omringd door mensen die hem liefde, zorg en aandacht geven. “Vaak zet ik speciaal voor hem André Hazes op.” →

ELI PAAP, BEWONER HUIS IN DE DUINEN: "Fijn hier", aldus meneer Paap, die geboren en getogen is in Zandvoort. Door een vorm van dementie heeft hij moeite met praten. Maar meteen beginnen zijn ogen te glimmen als het gaat over zijn liefde voor voetbal en Feyenoord.

Over zijn tripjes naar Noorwegen met de visclub. Of over zijn werk als vrachtwagenchauffeur. Ook knikt hij goedkeurend als het gaat over Huis in de Duinen. Ja, hij heeft het fijn hier, met alle mensen om hem heen die voor hem klaarstaan.

PAULINE, MEDEWERKER WELZIJN: "Meneer Paap en ik kennen elkaar nu drie jaar. En we worden altijd blij als we elkaar zien. Hij houdt enorm van grapjes, net als ik. Vaak haal ik hem boven op en breng ik hem naar de activiteiten in Het Paviljoen. Hij geniet vooral van schilderen en muziek. Vaak zet ik speciaal voor hem André Hazes op."

Pauline begint te zingen: "Voor mij geen slingers aan de wand..." Naast haar neuriet meneer Paap mee. "Als het mooi weer is gaan we wandelen. Naar zee, de duinen of naar de markt. Daar komt hij altijd veel bekenden tegen. Dan zeggen ze: 'Hé, Stompie!' Dat is zijn bijnaam hier in Zandvoort. Fijn om samen op pad te gaan. Ook heb ik goed contact met de familie van meneer Paap. Want we doen het echt samen."

CORRIE, VRIJWILLIGER: "Mijn man heeft in Huis in de Duinen gewoond. Ik ging elke dag langs, tot hij twee jaar geleden overleed. Toen zei ik: 'Ik blijf graag komen, maar dan als vrijwilliger.' Op maandag ben ik bij het klaverjassen. En op dinsdag help ik bij het ontbijt en de lunch. Samen met mijn man heb ik drie horecabedrijven gehad,

dus ik weet er wat vanaf. Soms hebben de medewerkers op andere dagen ook een extra handje nodig. Dan help ik graag. Ik woon hier tegenover en kan toch niet de hele dag stilzitten." Wat Corrie voor bewoners als meneer Paap wil betekenen? "De mensen die hier wonen, zijn bezig aan het laatste stukje van hun leven. Dus ik vind: laten we hen verwennen. Dat doe ik met liefde!"

MARABA, ZORGASSISTENT: "Ik help meneer Paap vaak met wassen, douchen en aankleden. Ook vanmorgen nog. Als ik binnenkom, geeft hij me altijd een boks. 'Hoi vriend', zeggen we dan. Door zijn ziekte heeft meneer moeite om woorden te vinden, maar hij weet alles nog en wil graag contact maken. Ik

neem daar de tijd voor. Bijvoorbeeld als hij wat wil zeggen over zijn vrachtwagen, die op een foto aan de muur hangt. En laatst vroeg ik hem naar de tafel in zijn woonkamer, met een mooie houten boot als onderstel. 'Zelf gemaakt', zei hij. Als zijn familie komt, is hij zo blij. Dan zegt hij: 'Mijn dochter, trots.' Zijn kinderen en kleinkinderen komen vaak langs. Gisteren was zijn kleinzoon nog samen met zijn vriendin op bezoek. Hij hielp zijn opa scheren, heel lief."

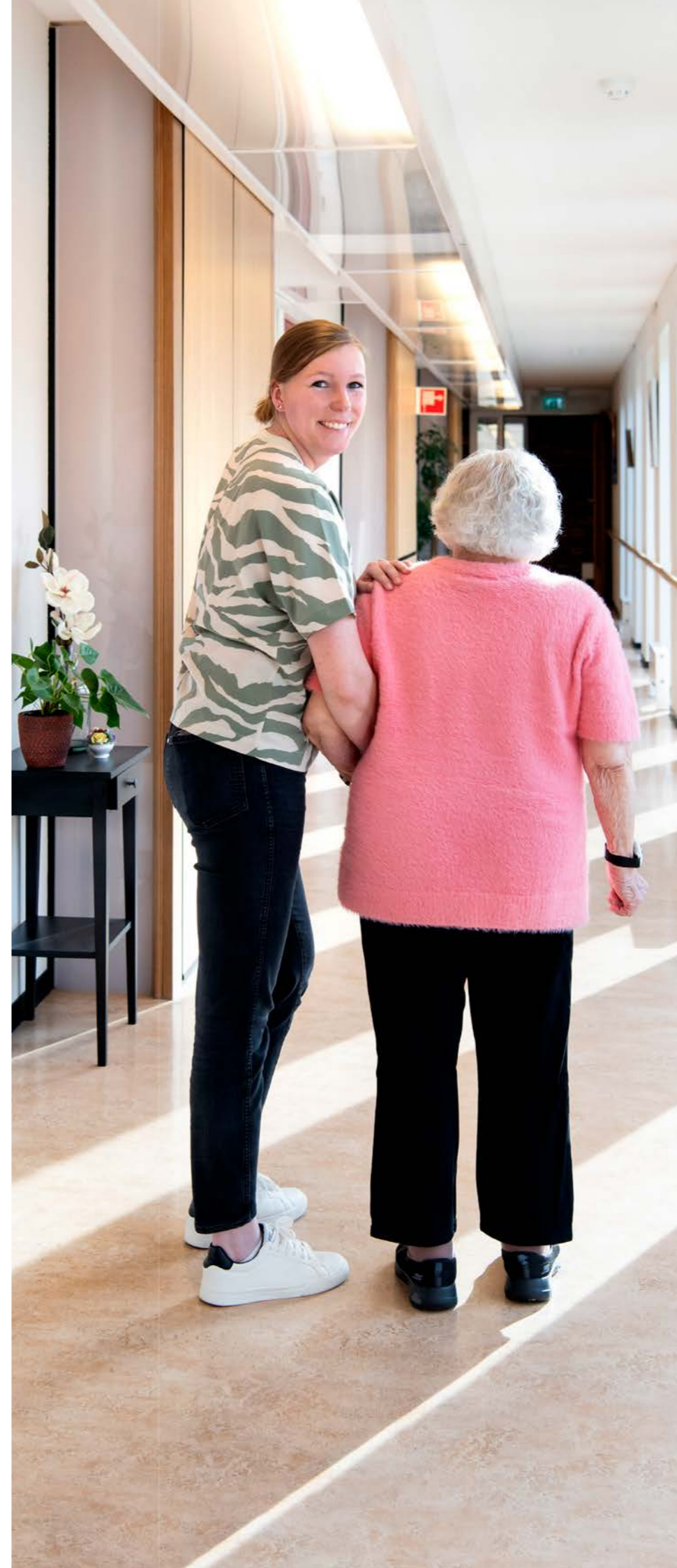

NELLY, DOCHTER: "Toen ik daarnet aankwam in Huis in de Duinen, zat mijn vader al klaar. Netjes aangekleed, haren gekamd, lekker luchtje op. Zulke dingen zijn zo belangrijk! Voor de mensen zelf, maar ook voor de familie. Ik weet dat hij hier goed wordt verzorgd. Natuurlijk, mijn vader had liever nog gewoon thuis gewoond. Maar

samen met de medewerkers en vrijwilligers maken we er hier het mooiste van. Iedereen is zo lief voor hem en hij wordt overal bij betrokken. Hij is graag onder de mensen. Zelf kom ik twee keer per week langs. Dan help ik met wat verzorgende taken, zoals scheren. Ook doe ik zijn was. Mijn broer doet weer andere dingen, zoals de administratie. Hij regelt het ook als de rolstoel een nieuwe accu nodig heeft. Of hij komt samen met een vriend gezellig langs met een harinkje."

De band met haar vader was altijd al goed, besluit Nelly. "Maar die is nu nog hechter. Mijn vader was er altijd voor mij, ook in de minder leuke tijden. En nu ben ik er voor hem, samen met de rest van de familie en zijn netwerk." ●

"Mijn vader was er altijd voor mij, nu ben ik er voor hem"

"Dit is het voor mij!"

HAAR MOEDER? Die zou apetrots zijn op Danique. "Dat weet ik wel zeker", knikt de kersverse verzorgende IG, die onlangs haar diploma haalde. "Want door haar ben ik in de zorg beland." De 26-jarige Danique zegt het met een lach, maar er zit ook een traan achter. "Mijn moeder is overleden aan een ongeneeslijke hersenziekte. Samen met mijn vader was ik haar mantelzorger. Het gaf me veel voldoening om haar te ondersteunen. Ik dacht: misschien is de zorg iets voor mij." Ze verruilde haar baan als assistent-filiaalmanager bij H&M voor een opleiding tot verzorgende IG. "Bij Kennemerhart werd ik aangenomen voor een BBL-traject van achttien maanden. Dan werk je vier dagen in de week en ga je één dag naar school." Haar betaalde leerwerkplek werd Meerleven in Bennebroek. "De recruiter van Kennemerhart zei: 'Dat is een locatie die goed bij je past.' En ze had helemaal gelijk. Meerleven is kleinschalig en huiselijk. Ik voel me hier fijn en veilig. Iedereen in het team leeft met elkaar mee, in goede en slechte tijden. Ook kan ik hier veel leren. Bijvoorbeeld hoe collega's palliatieve zorg geven. Heel mooi om te zien hoe ze de bewoner en familie ondersteunen in de laatste levensfase." Als dochter heeft Danique zelf ervaren hoe waardevol dat is. "Ik ben heel blij dat ik voor de zorg heb gekozen. Dit is het voor mij! In de zorg kun je altijd een uitdaging vinden. Daar houd ik van. Zo wil ik graag doorleren voor verpleegkundige en dat kan bij Kennemerhart. Maar eerst maar eens ervaring opdoen als verzorgende IG!" ●

Vrienden van de Eetclub

Borrelen, snijden, koken, kletsen én gezond en lekker eten. Dat is wat de vrienden van de Eetclub graag doen. We schoven ook aan bij Vogelhart.

BORRELEN Het is een gezellige drukte bij ontmoetingscentrum Kennemerhart Oppeppers Vogelhart. Hier komen de vrienden van de Eetclub elke dinsdag en donderdag samen. Zo'n twintig ouderen zitten rond een grote tafel. De één snijdt worst voor de borrel, de ander blokjes kaas. Intussen gaan Ria en Gré langs met de drankjes. "Ik hoorde dat er in het dorp een eetclub was, dus ik ben een keer gaan kijken bij Vogelhart", vertelt Ria. "Daar raakte ik meteen aan de praat met Gré. Sindsdien trekken we veel samen op." "Mensen worden hier echt vrienden van elkaar", vertelt medewerker dagbesteding Jet. "Samen koken en eten verbindt en geeft zoveel plezier."

VERS MAALTJE Vogelhart is gevestigd in het dorps huis van Vogelenzang. Een bruisende plek met veel Oppeppers-activiteiten. Van sport en bewegen tot muziek en creatieve activiteiten. "Het is bedoeld voor ouderen met een vorm van kwetsbaarheid", vertelt medewerker dagbesteding Monique. "Denk bijvoorbeeld aan eenzaamheid of geheugenproblematiek." Mensen als Nel. "Ik heb last van vergeetachtigheid. Daardoor heb ik moeite met boodschappen doen. Lekker om hier een vers gekookte maaltijd te eten." Vandaag op het menu: kipfilet met krieltjes en sla. Wie zin heeft, helpt met het snijden van augurken, eieren, tomaten en sla. "O jee", roept iemand, "er is te weinig sla!" Geen probleem! Piet, 'kleine' Kees en 'grote' Kees trekken hun jas aan. "Wij gaan wel even naar de winkel."

KLUSJE "Ik ben nieuw bij de Eetclub", vertelt Fer. "Ze zijn heel zorgzaam hier. En het is gezellig om wat te praten. Mijn vrouw is overleden, dus ik ben best veel alleen." In het dorps huis is hij onder de mensen. Ook duikt hij nog even de keuken in om met vrijwilliger Patricia de kip te bakken. Tussendoor doet Corrie (93) een afwasje. "Dan is het maar opgeruimd." Corrie is bijna elke dag in het dorps huis. "Het is zo gezellig om iets met elkaar te doen." Dan, tegen Jet: "Als je nog een klusje voor me hebt, dan hoor ik het wel."

EEN KNUFFEL Vrijwilligers zijn onmisbaar voor de activiteiten binnen Kennemerhart. Bij de Eetclub is Patricia zo'n gouden kracht. "Ik rijd hier elke dinsdag

naartoe vanuit IJmuiden. Met enorm veel plezier! Het is gezellig om samen te snijden, te koken en een praatje te maken. Of om iemand even een knuffel te geven. Want daar is soms ook grote behoefte aan. Sommige mensen die hier komen, hebben de hele dag niemand gezien. Of ze hebben al dagen niet warm gegeten. Fijn dat ze hier een lekkere, gezonde maaltijd krijgen."

"Dat is heel belangrijk", vult Monique aan. "Verbetert de voedingstoestand? Dan gaan mensen er geestelijk en lichamelijk op vooruit."

EET SMAKELIJK! Even later is het eten klaar.

Enkele partners zijn inmiddels aangeschoven. Want ook naasten zijn welkom. En hé, daar is nog een vrijwilliger! Het is Ben, chauffeur van Welzijn Bloemendaal. Hij eet ook een hapje mee, voor hij straks enkele vrienden naar huis brengt. Jet, Monique en Patricia scheppen het diner op. Corrie, die niet kan stilzitten, brengt de borden rond. "Alsjeblieft

Plonie, een kleine portie voor jou." "Dankjewel, dat ziet er heerlijk uit." Na een momentje stilte en wat gevouwen handen roept Monique: "Eet u allen smakelijk!"

MOOI MIDDEL "Dat was weer lekker, bedankt! Wat eten we donderdag?", vraagt één van de vrienden. "Bietjes met vis. Ik heb vandaag al vijf kilo bietjes gehaald op de markt", aldus Monique, die trots is op de Eetclub. "Het is een leuke activiteit. Maar het is óók een middel om mensen in hun kracht te zetten. Ze sluiten hier nieuwe vriendschappen en vergroten hun sociale netwerk en hun zelfstandigheid." Jet knikt. "Ze leren weer dingen zelf te doen. We horen bijvoorbeeld dat sommigen thuis ook weer koken." Monique straalt. "Geweldig toch, als ze er thuis zelf weer een kookboek bij pakken! En laatst zei één van de vrienden dat ze niet meer eenzaam is. Daar doen we het voor." ●

"Geweldig toch, als ze er thuis zelf weer een kookboek bij pakken!"

De warme handen van Jolanda

Overspaarne heeft het Topcare-predicaat, met dank aan de toppers die hier werken. Zoals verzorgende IG Jolanda. **“Ik kruip in de huid van bewoners.”**

Kennemerhartlocatie Overspaarne is een Topcare-expertisecentrum voor de zorg en behandeling voor mensen met dementie en zeer complex probleemgedrag. “Is iemand onrustig? Dan wil ik weten: wat zit hierachter? Ik kruip in de huid van een bewoner”, vertelt Jolanda. “Ik probeer mee te gaan in iemands belevingswereld. Daarvoor wil ik weten: wat heeft deze bewoner meegemaakt? Wat zijn iemands hobby’s? Houdt deze bewoner van rock-’n-roll of volksmuziek? Daar kunnen we op inspelen, bijvoorbeeld als de muziektherapeut langskomt met haar gitaar. Of bij de dagelijkse zorg. Zo kwam er een nieuwe bewoonster, die veel heeft meegemaakt in haar leven. Eerst hebben we haar even met rust gelaten, tot ze zich beetje bij beetje wilde laten helpen.” Een ander klein voorbeeld: “Een bewoner deed ‘s avonds thuis altijd de gordijnen dicht en de deur op slot. Dat was hij zo gewend, dus daar gaven wij hem hier ook de ruimte voor.”

Beautydag

Vanuit een onderzoekende houding zoekt Jolanda altijd naar oplossingen. “Zo hebben we een bewoonster die zich moeilijk laat helpen met de dagelijkse verzorging. Toen ze rustig aan de thee zat, zei ik: ‘Van harte, je hebt een prijs gewonnen! Een heerlijke beautydag, met nagels lakken en haren föhnen.’ Ze ging met veel plezier mee. Soms moet de trukendoos open om tot een goed resultaat te komen. Dat doen we altijd in nauw overleg met de familie, en altijd in het belang van de bewoner.” Om haar werk goed te doen, blijft

Jolanda continu leren. “Ik heb laatst een scholing gehad op het gebied van ouderenspsychiatrie. Superinteressant! Ik heb veel opgestoken over verschillende ziektebeelden. Ook heb ik de scholing gedaan voor KEC-consulent.” KEC staat voor Kennis en Expertise Centrum, een samenwerkingsverband van ouderenzorgorganisaties in de regio Kennemerland. “Als consulent kan ik in een ander huis meekijken met het team, om samen tot een oplossing te komen. Bijvoorbeeld bij een casus van onbegrepen gedrag.” Jolanda deelt haar expertise, maar leert ook veel van collega’s om haar heen. “Zo is een collega heel goed in praktische dingen. Bijvoorbeeld: hoe kun je een bewoner verzorgen die de tillift best spannend vindt?” Ervaren en nieuwe medewerkers, leerlingen en stagiairs: iedereen kan van elkaar leren. “En we zijn ook bezig om steeds meer kennis en kunde uit te wisselen tussen de woonzorglocaties van Kennemerhart.”

Warme handen

Liefdevolle, persoonsgerichte zorg. Een onderzoekende houding. Continu ontwikkelen, leren en expertise delen. Dat is waar Topcare voor staat. En het is – onbewust – wat Jolanda elke werkdag doet. “Ik heb de wijsheid niet in pacht, hoor. Ik wil gewoon dat bewoners goed verzorgd worden, zoals ik ook voor mijn vader of moeder zou zorgen. Daarom sla ik vaak een arm om bewoners heen die dat fijn vinden. Net zei een bewoonster nog: ‘Je hebt altijd van die lekkere warme handen.’ Zo laat ik haar voelen: ik ben er voor je.” ●

“Zo laat ik haar voelen: ik ben er voor je”

Iris Nijemanting van Schooneveld (links) en Iris Kort.

Dubbel flex met Iris & Iris

Wist je dat bij Kennemerhart ook veel **flexcollega's** werken? Bijvoorbeeld Iris en Iris, die flexibel inzetbaar zijn. "Geen dag is hetzelfde."

Verzorgende IG Iris Kort (28) werkt al zes jaar bij Kennemerhart. "Al die tijd werkte ik bij Schoterhof in hetzelfde team. Heel leuk, maar het werd een beetje routine. Daarom heb ik me aangemeld voor de flexpool. Het leek me interessant om meer te zien van Kennemerhart. Ook al zijn we één organisatie, elke locatie heeft zijn eigen sfeer." Met een flexcontract voor 32 uur heeft Iris zekerheid én flexibiliteit. "Ik heb een vast dienstverband met pensioenopbouw, vakantiegeld en een vast salaris. Dat is ook fijn voor als ik in de toekomst een huis wil kopen", aldus Iris, die op zes locaties avond- en nachtdiensten draait. "Geen dag is hetzelfde."

De grote diversiteit aan bewoners en zorgvragen houdt me scherp." Als flexer werkte Iris pas voor het eerst met bewoners met een vorm van dementie. "Dat blijkt ik dus enorm leuk te vinden! En ik word overal warm ontvangen. Collega's zijn blij dat ik open diensten kom invullen en ik leer veel collega's kennen. Werken als vaste flexer is afwisselend, veelzijdig én vertrouwd." Bij Overspaarne werkt Iris Kort vaak samen met verpleegkundige Iris Nijemanting van Schooneveld (50). "Ik werk al 34 jaar in de zorg. Vorig jaar ben ik bewust gaan flexen. Ik vind het leuk om in verschillende huizen te kijken hoe ze werken. Zo vond ik bij de

Janskliniek de revalidatie voor cliënten met niet-aangeboren hersenletsel heel interessant. Op dit moment ben ik als flexer gedetacheerd bij Overspaarne. Daar vul ik verpleegkundige diensten in op verschillende afdelingen. Als flexer neem ik mijn ervaring mee, maar ik leer ook weer van mijn collega's." Een ander voordeel van flexen? "Ik plan mijn eigen rooster. Zelf bepalen waar en wanneer ik werk geeft zoveel vrijheid. Maar het is niet vrijblijvend. Gemiddeld werk ik 28 uur per week en ik draai ook weekend- en avonddiensten. Dan gaan mijn man en ik op woensdag samen wat leuks doen. Heerlijk dat ik dat zelf kan beslissen!" ●

"We hebben het goed hier samen"

ECHTE LIEFDE Dat vonden Lenie (78) en Jan (92) van Delft bij elkaar. "We waren allebei vrijwilliger bij De Zonnebloem. Daar sprong 25 jaar geleden de vonk over", vertelt Lenie. "Het leukste aan Jan? Hij is altijd vrolijk." "En Lenie staat voor iedereen klaar", zegt Jan. Dat zien we deze middag in De Molenburg, waar Lenie zoals altijd helpt met de tafel dekken. "Ik vind het leuk om de medewerkers een handje te helpen. Dat ben ik gewend, als oudste van zes kinderen." Intussen leest Jan zijn krantje. "We hebben het goed hier samen", vindt hij. Lenie knikt. "Heel bijzonder dat we hier samen terecht konden. Want alleen is maar alleen." Het stel heeft twee kamers; een eigen woonkamer en daar tegenover hun slaapkamer. "Dat is het fijnste moment van de dag: 's avonds samen naar bed", vindt Jan. Of ze daarbij vaste rituelen hebben? "Dat gaat je niets aan!", lacht Lenie, die geniet van alle activiteiten in huis. "Ik ben net terug van de gym. En vanavond treedt er een jazzband op. Daar zijn we zeker bij!"

Bij Kennemerhart zorgen we samen.

Wil jij je talenten met ons delen?

De ouderenzorg biedt zoveel moois

Vind de vacature die het
beste bij jou past op
werkenbijkennemerhart.nl

kennemerhart
AANDACHT VOOR OUDER WORDEN